

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- ★ Informacja o wejściu w życie umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską w sprawie ochrony danych osobowych powiązanych z zapobieganiem przestępczości, prowadzeniem postępowań przygotowawczych, wykrywaniem i ściganiem czynów zabronionych 1
- ★ Oświadczenie Komisji Europejskiej w sprawie umowy ramowej między UE a Stanami Zjednoczonymi o ochronie danych osobowych powiązanych z zapobieganiem przestępczości, prowadzeniem postępowań przygotowawczych, wykrywaniem i ściganiem czynów zabronionych („umowa ramowa”) 2

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/156 z dnia 17 stycznia 2017 r. zatwierdzające inną niż nieznaczna zmianę w specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Foin de Crau (ChNP)] 3
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/157 z dnia 30 stycznia 2017 r. w sprawie odnowienia substancji czynnej tiabendazol, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 ⁽¹⁾ 5

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/158 z dnia 30 stycznia 2017 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 10

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Rady (UE) 2017/159 z dnia 19 grudnia 2016 r. wdrażająca Umowę w sprawie wdrożenia Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. zawartą dnia 21 maja 2012 r. między Generalną Konfederacją Spółdzielni Rolniczych przy Unii Europejskiej (COGECA), Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) oraz Stowarzyszeniem Krajowych Organizacji Przedsiębiorstw w Sektorze Rybołówstwa w Unii Europejskiej (Europêche) ⁽¹⁾ 12
-

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1969 z dnia 12 września 2016 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania (Dz.U. L 307 z 15.11.2016) 36
- ★ Sprostowanie do decyzji nr 1/2016 Wspólnego Komitetu ds. Rolnictwa z dnia 16 listopada 2016 r. dotyczącej zmiany załącznika 10 do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej handlu produktami rolnymi [2017/51] (Dz.U. L 7 z 12.1.2017) 36

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

Informacja o wejściu w życie umowy między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską w sprawie ochrony danych osobowych powiązanych z zapobieganiem przestępczości, prowadzeniem postępowań przygotowawczych, wykrywaniem i ściganiem czynów zabronionych

Umowa między Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Unią Europejską w sprawie ochrony danych osobowych powiązanych z zapobieganiem przestępczości, prowadzeniem postępowań przygotowawczych, wykrywaniem i ściganiem czynów zabronionych ⁽¹⁾ podpisana w dniu 2 czerwca 2016 r. zgodnie z jej art. 29 ust. 1 wejdzie w życie w dniu 1 lutego 2017 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 336 z 10.12.2016, s. 3.

Oświadczenie Komisji Europejskiej w sprawie umowy ramowej między UE a Stanami Zjednoczonymi o ochronie danych osobowych powiązanych z zapobieganiem przestępczości, prowadzeniem postępowań przygotowawczych, wykrywaniem i ściganiem czynów zabronionych („umowa ramowa”)

Komisja przypomina, że przedmiotowa umowa ramowa nie stanowi podstawy prawnej do przekazywania danych osobowych między UE a USA do celów zapobiegania przestępstwom, prowadzenia dochodzeń oraz wykrywania lub ścigania przestępstw, w tym terroryzmu (zob. art. 1 ust. 3 umowy). Celem umowy, w połączeniu z obowiązującą podstawą prawną dotyczącą przekazywania danych oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 5 umowy, jest raczej zapewnienie odpowiednich zabezpieczeń w rozumieniu art. 37 ust. 1 dyrektywy 2016/680. Umowa nie przewiduje natomiast ogólnego zezwolenia na przekazywanie danych. Dodatkowo zgodnie z tą umową krajowe organy ochrony danych zachowują możliwość wykonywania w pełni swoich uprawnień nadzorczych przyznanych prawem Unii w odniesieniu do międzynarodowego przekazywania danych objętego jej zakresem.

Komisja zauważa, że zgodnie z wnioskiem Parlamentu Europejskiego w jego rezolucji z dnia 12 marca 2014 r. (2013/2188(INI)), aby zapewnić „skuteczne i możliwe do wyegzekwowania (...) sądowe środki odwoławcze dla wszystkich obywateli UE w Stanach Zjednoczonych” oraz aby „prawa obywateli UE były traktowane na równi z prawami obywateli Stanów Zjednoczonych (...)”, w art. 19 ust. 1 umowy ramowej zapewnia się obywatelom UE prawa do dochodzenia roszczeń na drodze sądowej. W celu wykonania tego postanowienia Kongres USA przyjął już ustawę o sądowych środkach odwoławczych. Jest to ważny krok w procesie wdrażania. Na podstawie zapewnień otrzymanych w trakcie rokowań Komisja oczekuje, że wprowadzone zostaną wszystkie oznaczenia przewidziane w tej ustawie, zarówno UE jako „państwa objętego ustawą”, jak i każdej agencji w USA zajmującej się przetwarzaniem danych objętych zakresem umowy jako „wyznaczonej agencji federalnej lub wyznaczonego podmiotu federalnego” oraz że uwzględnione zostaną wszystkie rodzaje przekazywania danych objęte zakresem umowy. Komisja potwierdza, że powyższe obejmuje także przekazywanie danych na podstawie umowy między UE a USA w sprawie danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) oraz umowy między UE a USA o przetwarzaniu i przekazywaniu z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych do celów Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów (TFTP) (zob. art. 3 ust. 1 w związku z pkt 4 preambuły umowy), a także iż stosowne zestawy danych nie mogą podlegać wyłączeniu spod prawa do dochodzenia roszczeń na drodze sądowej przysługującego na mocy ustawy o sądowych środkach odwoławczych. Komisja jest zdania, że tylko takie działanie zapewni pełne wdrożenie art. 19 ust. 1 umowy zgodnie z wymogami art. 5 ust. 2 i 3 umowy.

Komisja uważa, że art. 19 ust. 1 umowy ramowej stanowi kluczowe postanowienie tej umowy, które należy w pełni wdrożyć, w szczególności za pomocą niezbędnych oznaczeń. Ponadto, jak przewidziano w art. 23 ust. 1 umowy, Komisja zwróci szczególną uwagę podczas wspólnego przeglądu na skuteczne wdrożenie art. 19 umowy o sądowych środkach odwoławczych.

Chociaż dodatkowe prawa do dochodzenia roszczeń na drodze sądowej, o których mowa w art. 19 ust. 1 umowy, nie obejmują obywateli państw spoza UE, pozostaje to bez uszczerbku dla innych obowiązujących praw w zakresie możliwości wniesienia sądowych środków odwoławczych, dostępnych na mocy prawa amerykańskiego dla każdej osoby niezależnie od miejsca pobytu lub przynależności państwowej (zob. art. 19 ust. 3 umowy), np. na podstawie ustawy o procedurze administracyjnej, ustawy o prywatności w kontekście łączności elektronicznej lub ustawy o swobodnym dostępie do informacji.

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2017/156

z dnia 17 stycznia 2017 r.

zatwierdzające inną niż nieznaczną zmianę w specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych [Foin de Crau (ChNP)]

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 53 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 Komisja rozpatrzyła wniosek Francji o zatwierdzenie zmiany specyfikacji chronionej nazwy pochodzenia „Foin de Crau” zarejestrowanej na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 2325/97 ⁽²⁾ zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1509/2000 ⁽³⁾.
- (2) Proponowana zmiana nie jest nieznaczną w rozumieniu art. 53 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, Komisja opublikowała zatem wniosek o wprowadzenie zmiany zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) wymienionego rozporządzenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽⁴⁾.
- (3) Do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, wymienioną zmianę specyfikacji należy zatem zatwierdzić,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zatwierdza się zmianę w specyfikacji opublikowaną w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczącą nazwy „Foin de Crau” (ChNP).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2325/97 z dnia 24 listopada 1997 r. uzupełniające załącznik do rozporządzenia (WE) nr 1107/96 w sprawie rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 (Dz.U. L 322 z 25.11.1997, s. 33).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1509/2000 z dnia 12 lipca 2000 r. zmieniające pozycje w specyfikacjach dla kilku nazw wymienionych w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 1107/96 w sprawie rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 (Dz.U. L 174 z 13.7.2000, s. 7.).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 359 z 30.9.2016, s. 12.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 stycznia 2017 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Phil HOGAN
Członek Komisji*

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2017/157**z dnia 30 stycznia 2017 r.****w sprawie odnowienia substancji czynnej tiabendazol, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 20 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zatwierdzenie substancji czynnej tiabendazol, określonej w części A załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 ⁽²⁾, wygasa w dniu 30 czerwca 2017 r.
- (2) Wniosek o odnowienie włączenia tiabendazolu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG ⁽³⁾ złożono zgodnie z art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1141/2010 ⁽⁴⁾ w terminie określonym w tym artykule.
- (3) Wnioskodawca złożył dodatkową dokumentację wymaganą zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 1141/2010. Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy stwierdziło, że wniosek jest kompletny.
- (4) Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy w porozumieniu z państwem członkowskim pełniącym rolę współsprawozdawcy przygotowało sprawozdanie z oceny dotyczącej odnowienia i w dniu 28 maja 2013 r. przedłożyło je Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności (dalej „Urząd”) oraz Komisji.
- (5) Urząd przekazał sprawozdanie z oceny dotyczącej odnowienia wnioskodawcy i państwom członkowskim w celu umożliwienia im zgłoszenia uwag, a otrzymane uwagi przesłał Komisji. Urząd podał również do wiadomości publicznej dodatkową dokumentację skróconą.
- (6) W dniu 23 października 2014 r. Urząd przekazał Komisji opinię ⁽⁵⁾ dotyczącą tego, czy można oczekiwać, że tiabendazol spełnia kryteria zatwierdzenia przewidziane w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009. W dniu 20 marca 2015 r. Komisja przedstawiła projekt sprawozdania z przeglądu dotyczącego tiabendazolu na forum Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz.
- (7) W odniesieniu do jednego lub większej liczby reprezentatywnych zastosowań co najmniej jednego środka ochrony roślin zawierającego tę substancję czynną ustalono, że kryteria zatwierdzenia przewidziane w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 zostały spełnione. Wspomniane kryteria zatwierdzenia uznaje się zatem za spełnione.

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 540/2011 z dnia 25 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 w odniesieniu do wykazu zatwierdzonych substancji czynnych (Dz.U. L 153 z 11.6.2011, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1141/2010 z dnia 7 grudnia 2010 r. w sprawie ustanowienia procedury odnowienia włączenia drugiej grupy substancji czynnych do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG i sporządzenia wykazu tych substancji (Dz.U. L 322 z 8.12.2010, s. 10).

⁽⁵⁾ Dziennik EFSA 2015;12(11):3880. Dostępne na stronie internetowej: www.efsa.europa.eu.

- (8) Należy zatem odnowić zatwierdzenie tiabendazolu.
- (9) Ocena ryzyka dotycząca odnowienia zatwierdzenia tiabendazolu opiera się na ograniczonej liczbie reprezentatywnych zastosowań, co jednak nie ogranicza zastosowań, w odniesieniu do których mogą zostać dopuszczone środki ochrony roślin zawierające tiabendazol. Nie należy zatem utrzymywać ograniczenia do zastosowań w charakterze środka grzybobójczego.
- (10) Zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 w związku z jego art. 6 oraz w świetle aktualnej wiedzy naukowej i technicznej należy uwzględnić pewne warunki. Należy w szczególności zażądać dodatkowych informacji potwierdzających.
- (11) Zgodnie z art. 20 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 w związku z jego art. 13 ust. 4 należy odpowiednio zmienić załącznik do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011.
- (12) Rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2016/549 ⁽¹⁾ przedłużono do dnia 30 czerwca 2017 r. termin wygaśnięcia zatwierdzenia tiabendazolu, aby umożliwić zakończenie procesu odnowienia przed wygaśnięciem zatwierdzenia tej substancji. Jednak z uwagi na to, że decyzję w sprawie odnowienia podjęto przed tą datą, niniejsze rozporządzenie powinno się stosować od dnia 1 kwietnia 2017 r.
- (13) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Odnowienie zatwierdzenia substancji czynnej

Odnawia się zatwierdzenie substancji czynnej tiabendazol określonej w załączniku I, z zastrzeżeniem warunków wyszczególnionych w tym załączniku.

Artykuł 2

Zmiany w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 540/2011

W załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Wejście w życie i data rozpoczęcia stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 kwietnia 2017 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/549 z dnia 8 kwietnia 2016 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do przedłużenia okresów zatwierdzenia substancji czynnych: bentazon, cyhalofop butylowy, dikwat, famoksadon, flumioksazyna, DPX KE 459 (flupyrsulfuron metylowy), metalaksyl-M, pikolinafen, prosulfuron, pimetozyna, tiabendazol oraz tifenksulfuron metylowy (Dz.U. L 95 z 9.4.2016, s. 4).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 stycznia 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Nazwa zwyczajowa, Numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość ⁽¹⁾	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Przepisy szczegółowe
Tiabendazol Nr CAS 148-79-8 Nr CIPAC 323	2-(tiazol-4-ilo) benzimidazol	≥ 985 g/kg	1 kwietnia 2017 r.	31 marca 2032 r.	<p>W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad, o których mowa w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, uwzględnia się wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego tiabendazolu, w szczególności jego dodatki I i II.</p> <p>W swojej ogólnej ocenie państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na:</p> <ul style="list-style-type: none"> — ochronę operatorów i konsumentów, — ochronę wód podziemnych, — kontrolę ścieków z zastosowań po zbiorach. <p>W warunkach stosowania uwzględnia się, w stosownych przypadkach, środki zmniejszające ryzyko.</p> <p>Do dnia 31 marca 2019 r. wnioskodawca przedkłada Komisji, państwom członkowskim i Urzędowi informacje potwierdzające dotyczące testów poziomu 2 zgodnych ze wskazaniami zawartymi w koncepcyjnych ramach OECD, badających potencjał efektów tiabendazolu na układ hormonalny.</p>

⁽¹⁾ Dodatkowe dane szczegółowe dotyczące identyfikacji i specyfikacji substancji czynnej znajdują się w sprawozdaniu z przeglądu.

ZAŁĄCZNIK II

W załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w części A skreśla się wpis 17 dotyczący tiabendazolu;
- 2) w części B dodaje się pozycję w brzmieniu:

	Nazwa zwyczajowa, Numery identyfikacyjne	Nazwa IUPAC	Czystość (*)	Data zatwierdzenia	Data wygaśnięcia zatwierdzenia	Przepisy szczegółowe
„105	Tiabendazol Nr CAS 148-79-8 Nr CIPAC 323	2-(tiazol-4-ilo) benzimidazol	≥ 985 g/kg	1 kwietnia 2017 r.	31 marca 2032 r.	<p>W celu wprowadzenia w życie jednolitych zasad, o których mowa w art. 29 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009, uwzględnia się wnioski ze sprawozdania z przeglądu dotyczącego tiabendazolu, w szczególności jego dodatki I i II.</p> <p>W swojej ogólnej ocenie państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na:</p> <ul style="list-style-type: none"> — ochronę operatorów i konsumentów, — ochronę wód podziemnych, — kontrolę ścieków z zastosowań po zbiorach. <p>W warunkach stosowania uwzględnia się, w stosownych przypadkach, środki zmniejszające ryzyko.</p> <p>Do dnia 31 marca 2019 r. wnioskodawca przedkłada Komisji, państwom członkowskim i Urzędowi informacje potwierdzające dotyczące testów poziomu 2 zgodnych ze wskazaniami zawartymi w koncepcyjnych ramach OECD, badających potencjał efektów tiabendazolu na układ hormonalny.”</p>

(*) Dodatkowe dane szczegółowe dotyczące identyfikacji i specyfikacji substancji czynnej znajdują się w sprawozdaniu z przeglądu.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2017/158**z dnia 30 stycznia 2017 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 stycznia 2017 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA
Dyrektor Generalny

Dyrekcja Generalna ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)			
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie	
0702 00 00	IL	299,8	
	MA	124,9	
	SN	268,2	
	TR	167,3	
	ZZ	215,1	
0707 00 05	MA	79,2	
	TR	200,7	
	ZZ	140,0	
0709 91 00	EG	159,6	
	ZZ	159,6	
0709 93 10	MA	270,6	
	TR	291,3	
	ZZ	281,0	
0805 10 22, 0805 10 24, 0805 10 28	EG	47,7	
	MA	49,0	
	TN	52,8	
	TR	73,6	
	ZZ	55,8	
0805 21 10, 0805 21 90, 0805 29 00	EG	54,4	
	IL	138,3	
	JM	106,9	
	MA	88,4	
	TR	81,3	
	ZZ	93,9	
	0805 22 00	IL	139,9
		MA	77,9
ZZ		108,9	
0805 50 10	EG	85,5	
	TR	92,5	
	ZZ	89,0	
0808 10 80	CN	145,5	
	US	171,4	
	ZZ	158,5	
0808 30 90	CL	81,7	
	CN	82,8	
	TR	154,0	
	ZA	84,4	
	ZZ	100,7	

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY (UE) 2017/159

z dnia 19 grudnia 2016 r.

wdrażająca Umowę w sprawie wdrożenia Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. zawartą dnia 21 maja 2012 r. między Generalną Konfederacją Spółdzielni Rolniczych przy Unii Europejskiej (COGECA), Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) oraz Stowarzyszeniem Krajowych Organizacji Przedsiębiorstw w Sektorze Rybołówstwa w Unii Europejskiej (Europêche)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 155 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 155 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) pracodawcy i pracownicy (zwani dalej „partnerami społecznymi”) mogą wspólnie zażądać wykonania zawartych przez nich umów na poziomie Unii w drodze decyzji Rady na wniosek Komisji.
- (2) Dnia 14 czerwca 2007 r. Międzynarodowa Organizacja Pracy (MOP) przyjęła Konwencję dotyczącą pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. (zwana dalej „konwencją”). Konwencja ma na celu stworzenie jednolitego, spójnego instrumentu stanowiącego uzupełnienie międzynarodowych norm w zakresie warunków życia i pracy dla tego sektora oraz zawiera zmienione i zaktualizowane normy z obowiązujących konwencji międzynarodowych i zaleceń mających zastosowanie do rybaków, a także podstawowe zasady zapisane w innych międzynarodowych konwencjach w dziedzinie pracy.
- (3) Komisja przeprowadziła konsultacje z partnerami społecznymi, zgodnie z art. 154 ust. 2 TFUE, czy promować stosowanie w Unii postanowień Konwencji.
- (4) W dniu 21 maja 2012 r. Generalna Konfederacja Spółdzielni Rolniczych przy Unii Europejskiej (COGECA), Europejska Federacja Pracowników Transportu (ETF) oraz Stowarzyszenie Krajowych Organizacji Przedsiębiorstw w Sektorze Rybołówstwa (Europêche), pragnąc podjąć pierwszy krok na drodze do kodyfikacji dorobku społecznego Unii w sektorze rybołówstwa morskiego oraz pomóc w zapewnieniu równych warunków działania dla sektora rybołówstwa morskiego w Unii, zawarły umowę w sprawie wdrożenia Konwencji (zwaną dalej „umową”).
- (5) Dnia 10 maja 2013 r. organizacje te zwróciły się do Komisji o wykonanie ich umowy w formie decyzji Rady, zgodnie z art. 155 ust. 2 TFUE.
- (6) Do celów art. 288 TFUE właściwym instrumentem do wykonania umowy jest dyrektywa.
- (7) Komisja sporządziła wniosek dotyczący dyrektywy zgodnie ze swoim komunikatem z dnia 20 maja 1998 r. w sprawie dostosowania i wspierania dialogu społecznego na poziomie Wspólnoty, uwzględniając reprezentatywność stron-sygnatariuszy oraz zgodność wszystkich klauzul umowy z prawem.
- (8) Niniejsza dyrektywa powinna być stosowana bez uszczerbku dla wszelkich obowiązujących przepisów Unii, które są bardziej szczegółowe lub które zapewniają wszystkim rybakom wyższy poziom ochrony.
- (9) Niniejsza dyrektywa nie powinna być wykorzystywana do uzasadnienia zmniejszenia ogólnego poziomu ochrony pracowników w dziedzinach objętych umową.

- (10) Niniejsza dyrektywa oraz załączona do niej umowa ustanawiają normy minimalne; państwa członkowskie i partnerzy społeczni mogą utrzymać lub wprowadzić korzystniejsze przepisy.
- (11) Bez uszczerbku dla postanowień umowy dotyczących działań następczych i przeglądu ze strony partnerów społecznych na poziomie Unii Komisja powinna monitorować wdrożenie niniejszej dyrektywy i umowy oraz powinna dokonać oceny.
- (12) Partnerzy społeczni oczekują, by krajowe środki wdrażające niniejszą dyrektywę weszły w życie nie wcześniej niż z dniem wejścia w życie Konwencji. Stosownie do tego niniejsza dyrektywa wejdzie w życie w tym samym czasie co Konwencja.
- (13) Umowę stosuje się do rybaków pracujących w jakimkolwiek charakterze na podstawie umowy o pracę lub pozostających w stosunku pracy na pokładzie statków rybackich prowadzących połowy morskie, pływających pod banderą państwa członkowskiego lub zarejestrowanych pod pełną jurysdykcją państwa członkowskiego.
- (14) Aby chronić bezpieczeństwo i higienę pracy rybaków pracujących w jakimkolwiek charakterze na podstawie umowy o pracę lub pozostających w stosunku pracy, umowę można ponadto stosować do wszystkich pozostałych rybaków obecnych na pokładzie tego samego statku rybackiego.
- (15) Państwa członkowskie mogą definiować wszelkie terminy, które nie są wyraźnie zdefiniowane w umowie, zgodnie z prawem krajowym i krajową praktyką, jak to ma miejsce w przypadku innych dyrektyw dotyczących polityki społecznej i zawierających podobne terminy, z zastrzeżeniem, że definicje są zgodne z treścią umowy.
- (16) W niniejszej dyrektywie i załączonej do niej umowie należy uwzględnić wszystkie postanowienia dotyczące zarządzania zdolnością połowową, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 ⁽¹⁾.
- (17) Państwa członkowskie mogą powierzyć partnerom społecznym wdrożenie niniejszej dyrektywy, w sytuacji gdy partnerzy społeczni wspólnie o to wystąpią, pod warunkiem że państwa członkowskie podejmą wszelkie konieczne działania, aby zapewnić przez cały czas osiągnięcie rezultatów, które ta dyrektywa zakłada.
- (18) Komisja poinformowała Parlament Europejski zgodnie z art. 155 ust. 2 TFUE, przesyłając mu tekst swojego wniosku dyrektywy, zawierającego umowę.
- (19) W niniejszej dyrektywie respektuje się prawa podstawowe i przestrzega się zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej art. 20, 31 i 32.
- (20) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, mianowicie poprawa warunków życia i pracy oraz zapewnienie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników sektora rybołówstwa morskiego, będącego sektorem transgranicznym działającym pod banderami różnych państw członkowskich, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów.
- (21) Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ⁽²⁾ fakt, że działalność, o której mowa w dyrektywie, nie występuje jeszcze w danym państwie członkowskim, nie zwalnia tego państwa członkowskiego z obowiązku przyjęcia przepisów ustawowych lub wykonawczych w celu zapewnienia, aby wszystkie przepisy dyrektywy zostały prawidłowo przetransponowane. Zarówno zasada pewności prawa, jak i potrzeba zapewnienia pełnego wdrażania dyrektyw zarówno *de iure*, jak i *de facto*, nakładają na państwa członkowskie obowiązek odtwarzania przepisów odnośnych dyrektyw w jasnych, precyzyjnych i przejrzystych ramach zawierających obowiązkowe przepisy prawne. Obowiązek taki ma zastosowanie do państw członkowskich, aby umożliwiać przewidywanie zmiany w dowolnym momencie sytuacji w nich panującej i w celu zapewnienia, aby wszystkie osoby we Wspólnocie, w tym w państwach członkowskich, w których nie

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

⁽²⁾ Zob. m.in. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 stycznia 2010 r., Komisja przeciwko Republice Czeskiej, C-343/08, ECLI:EU:C:2013:423.

występuje konkretna działalność, o której mowa w dyrektywie, mogły wiedzieć wyraźnie i dokładnie, jakie są – we wszelkich okolicznościach – ich prawa i obowiązki. Zgodnie z orzecznictwem transpozycja dyrektywy nie jest obowiązkowa jedynie w przypadkach, gdy jest ona bezprzedmiotowa ze względów geograficznych. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny o tym poinformować Komisję.

- (22) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że złożenie tych dokumentów jest uzasadnione,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa wdraża umowę w sprawie wdrożenia Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. zawartą dnia 21 maja 2012 r. między pracodawcami a pracownikami (partnerami społecznymi) na poziomie Unii w sektorze rybołówstwa morskiego, tj. między Generalną Konfederacją Spółdzielni Rolniczych przy Unii Europejskiej (COGECA), Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) oraz Stowarzyszeniem Krajowych Organizacji Przedsiębiorstw w Sektorze Rybołówstwa (Europêche).

Tekst umowy określony jest w załączniku do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy korzystniejsze dla pracowników w sektorze rybołówstwa morskiego od tych ustanowionych w niniejszej dyrektywie.
2. Wdrożenie niniejszej dyrektywy w żadnym wypadku nie stanowi wystarczającej podstawy do uzasadnienia zmniejszenia ogólnego poziomu ochrony pracowników w dziedzinach objętych dyrektywą. Nie narusza to praw państw członkowskich i partnerów społecznych do przyjęcia, w związku ze zmianą sytuacji, przepisów ustawowych, wykonawczych lub podjęcia ustaleń umownych innych niż te obowiązujące w momencie przyjęcia niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że zawsze będą one zgodne z minimalnymi wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.
3. Stosowanie i wykładnia niniejszej dyrektywy nie naruszają unijnych lub krajowych przepisów, zwyczajów lub praktyk zapewniających danym pracownikom korzystniejsze warunki.

Artykuł 3

Państwa członkowskie określają sankcje mające zastosowanie w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w dniu 15 listopada 2019 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania są określane przez państwa członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Nie później niż do dnia 15 listopada 2022 r. Komisja, po przeprowadzeniu konsultacji z państwami członkowskimi i partnerami społecznymi na poziomie Unii, przedkłada Radzie sprawozdanie w sprawie wdrożenia, stosowania i oceny niniejszej dyrektywy.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem wejścia w życie Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r.

Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* datę wejścia w życie tej Konwencji.

Artykuł 7

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2016 r.

W imieniu Rady
L. SÓLYMOS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Umowa w sprawie wdrożenia Konwencji dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. Międzynarodowej Organizacji Pracy

PARTNERZY SPOŁECZNI („UNIJNI PARTNERZY SPOŁECZNI”) W SEKTORZE RYBOŁÓWSTWA MORSKIEGO,

- (1) Generalna Konfederacja Spółdzielni Rolniczych przy Unii Europejskiej (COGECA);
- (2) Europejska Federacja Pracowników Transportu (ETF); oraz
- (3) Związek Krajowych Organizacji Przedsiębiorstw Połowowych w Unii Europejskiej (Europêche),

uwzględniając:

- (1) Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”), w szczególności jego art. 153–155,
- (2) Konwencję dotyczącą pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. („konwencja nr 188” lub „konwencja”) Międzynarodowej Organizacji Pracy („MOP”),
- (3) zalecenie MOP dotyczące pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. („zalecenie nr 199”),
- (4) zalecenie MOP dotyczące stosunku pracy z 2006 r. („zalecenie nr 198”),
- (5) wytyczne dla oficerów kontroli państwa portu prowadzących kontrole na mocy Konwencji dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. (nr 188) przyjęte przez Radę Administracyjną MOP podczas jej 309. sesji w dniach 13–19 listopada 2010 r. („wytyczne PSC-F”),
- (6) decyzję Rady 2010/321/UE z dnia 7 czerwca 2010 r. upoważniającą państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. (konwencji nr 188),
- (7) komunikat Komisji COM(2011) 306 final z dnia 31 maja 2011 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Przegląd stosowania przepisów w odniesieniu do pracowników na pokładach morskich statków rybackich, zawartych w dyrektywie 2003/88/WE,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konwencja dotycząca pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. (konwencja nr 188) została przyjęta podczas 96. sesji Międzynarodowej Konferencji Pracy Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) w dniu 14 czerwca 2007 r.
- (2) Konwencję nr 188 przyjęto 437 głosami za, przy 2 głosach przeciw i 22 osobach wstrzymujących się od głosu. Wszyscy obecni przedstawiciele rządów (53 głosy), wszyscy obecni przedstawiciele pracowników (25 głosów) i wszyscy obecni przedstawiciele pracodawców (22 głosy) z obecnych 27 państw członkowskich Unii Europejskiej („państwa członkowskie”) głosowali za przyjęciem konwencji.
- (3) Globalizacja wywiera głęboki wpływ na sektor rybołówstwa, a prawa rybaków muszą być wspierane i chronione.
- (4) Według MOP rybołówstwo w porównaniu z innymi zawodami jest pracą niebezpieczną.
- (5) Celem konwencji nr 188 jest zapewnienie rybakom godziwych warunków pracy na statkach rybackich, jeżeli chodzi o minimalne wymogi dotyczące pracy na statku, warunki służby, zakwaterowanie i wyżywienie, bezpieczeństwo pracy i ochronę zdrowia, opiekę medyczną i ubezpieczenia społeczne.
- (6) Konwencja nr 188 zobowiązuje członków MOP do sprawowania jurysdykcji i kontroli nad statkami rybackimi pływającymi pod ich banderą, zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi, poprzez ustanowienie odpowiedniego systemu w celu zapewnienia przestrzegania wymogów konwencji.

- (7) Artykuł 155 ust. 2 TFUE stanowi, że wykonywanie umów zawartych na poziomie Unii Europejskiej („UE”) odbywa się na wspólne żądanie unijnych partnerów społecznych w drodze decyzji Rady na wniosek Komisji Europejskiej. W związku z tym partnerzy społeczni podjęli decyzję o rozpoczęciu negocjacji w celu zawarcia – w ramach ograniczeń określonych w art. 153 TFUE – umowy wdrażającej określone części konwencji nr 188.
- (8) Unijni partnerzy społeczni uważają tę inicjatywę za bardzo istotną dla zachęcenia państw członkowskich do ratyfikowania konwencji, aby zapewnić równe szanse w UE i w pozostałej części świata w zakresie kwestii dotyczących warunków pracy i życia rybaków na pokładach statków rybackich.
- (9) Unijni partnerzy społeczni uważają umowę za pierwszy krok w kierunku ujednoczenia dorobku socjalnego w sektorze rybołówstwa.
- (10) Określone aspekty organizacji czasu pracy pracowników na pokładach morskich statków rybackich są obecnie regulowane przepisami art. 21 dyrektywy 2003/88/WE. Chociaż w art. 13 i 14 konwencji nr 188 oferuje się rybakom niższy poziom ochrony niż we wspomnianej dyrektywie, niektóre postanowienia art. 14 konwencji zapewniają wyższy poziom ochrony. Z tego powodu unijni partnerzy społeczni uzgodnili połączenie wspomnianych przepisów. Rezultatem jest ogólnie wyższy poziom ochrony. Wspomniane przepisy dotyczą: konsultacji właściwego organu z krajowymi partnerami społecznymi UE przed ustanowieniem minimalnego poziomu ochrony; dodatkowego celu w postaci ograniczenia zmęczenia; odpoczynku wyrównawczego w przypadku dozwolonych wyjątków dotyczących minimalnej liczby godzin odpoczynku lub maksymalnej liczby godzin pracy; oraz większej ochrony po wystąpieniu sytuacji zagrożenia.
- (11) Postanowienia konwencji nr 188 dotyczące jakości opieki medycznej, zakwaterowania, żywienia, warunków życia, odszkodowania w razie zagrożenia lub choroby oraz dotyczące ochrony socjalnej należy uznać za objęte zakresem bezpieczeństwa i zdrowia rybaków w miejscu pracy, uwzględniając specyfikę pracy na pokładzie statku rybackiego, w tym odizolowanie geograficzne, zmęczenie oraz charakter – głównie fizyczny – prac, które należy wykonać.
- (12) Konwencja nr 188 ma zastosowanie do wszystkich rybaków zdefiniowanych w art. 1 lit. e) jako „każda osoba zatrudniona lub zaangażowana w jakimkolwiek charakterze lub wykonująca swój zawód na pokładzie statku rybackiego, łącznie z osobami pracującymi na statku, które są opłacane na zasadzie udziału w połowach, z wyłączeniem pilotów, żołnierzy marynarki wojennej, innych osób zatrudnionych w stałych służbach państwowych, osób pracujących na statku rybackim jedynie w ciągu dnia oraz obserwatorów rybołówstwa”. Z uwagi na ograniczenia przewidziane w TFUE unijni partnerzy społeczni nie są uprawnieni do uzgadniania treści przeznaczonych do wdrożenia w drodze decyzji Rady i dotyczących rybaków, którzy nie pracują na podstawie umowy o pracę ani na podstawie stosunku pracy. Zastosowanie różnych norm lub brak ich zastosowania w odniesieniu do tych rybaków, gdy przebywają oni na tym samym statku z rybakami, którzy pracują na podstawie umowy o pracę lub w ramach stosunku pracy, może mieć jednak wpływ na ogólne bezpieczeństwo i higienę pracy, w tym na warunki życia i pracy tych drugich. Aby chronić rybaków pracujących na podstawie umowy o pracę lub na podstawie stosunku pracy, unijni partnerzy społeczni uznają zatem za uzasadniony fakt, że niniejsza umowa ma zastosowanie nie tylko do rybaków pracujących na podstawie umowy o pracę lub na podstawie stosunku pracy, ale również do wszystkich innych rybaków obecnych na tym samym statku.
- (13) Odpowiednim instrumentem do wykonania niniejszej umowy jest dyrektywa w rozumieniu art. 288 TFUE, która wiąże państwa członkowskie w odniesieniu do rezultatu, który ma zostać osiągnięty, pozostawiając organom krajowym swobodę wyboru formy i środków,

wzywając państwa członkowskie do:

- (1) ratyfikowania konwencji nr 188, biorąc pod uwagę jednogłośnie państw członkowskich w czasie przyjmowania konwencji, a także, z powodu istotnych różnic między zakresem stosowania oraz obszarami objętymi konwencją, z jednej strony, a niniejszą umową, z drugiej strony,
- (2) opracowania jednolitego ważnego dokumentu, jak określono w art. 41 konwencji nr 188, który zostanie wdrożony w całej Unii Europejskiej,
- (3) opracowania zharmonizowanej polityki dotyczącej przeprowadzanej przez państwo portu kontroli statków rybackich podlegających zakresowi konwencji nr 188, która zostanie wdrożona w całej Unii Europejskiej, w oparciu o wytyczne PSC-F,

wspólnie wnioskując:

aby niniejsza umowa została wdrożona w drodze dyrektywy Rady,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

CZĘŚĆ 1

DEFINICJE I ZAKRES

DEFINICJE

Artykuł 1

Do celów niniejszej umowy:

- (a) *działalność połowowa* oznacza połów lub połów i przetwórstwo ryb lub innych żywych zasobów morza;
- (b) *połowy komercyjne* oznaczają wszelką działalność połowową z wyłączeniem połowów nietowarowych i rekreacyjnych;
- (c) *właściwy organ* oznacza ministra, departament rządowy lub inny organ uprawniony przez państwo członkowskie do wydawania i wprowadzania w życie przepisów, zarządzeń i innych instrukcji mających moc prawną, związanych z przedmiotem danego postanowienia;
- (d) *konsultacje* oznaczają konsultacje właściwego organu z reprezentatywnymi organizacjami zainteresowanych pracodawców i pracowników, w szczególności z reprezentatywnymi organizacjami właścicieli statków rybackich i rybaków, gdy takowe istnieją;
- (e) *właściciel statku rybackiego lub właściciel* oznacza właściciela statku rybackiego lub inną organizację lub osobę, taką jak zarządzający statkiem, agent lub podmiot czarterujący statek bez załogi, która przejęła od właściciela odpowiedzialność za eksploatację statku i która zobowiązała się tym samym do przejścia wszystkich obowiązków oraz odpowiedzialności nałożonych na właścicieli statków rybackich zgodnie z niniejszą umową, bez względu na to, czy niektóre z obowiązków pełni w imieniu właściciela statku rybackiego jakakolwiek inna organizacja lub osoba;
- (f) *rybak* oznacza każdą osobę zatrudnioną lub zaangażowaną lub pracującą w jakimkolwiek charakterze na pokładzie statku rybackiego na warunkach określonych w art. 2, z wyłączeniem pilotów portowych i personelu lądowego wykonujących pracę na pokładzie statku rybackiego na nadbrzeżu;
- (g) *umowa rybaka o pracę* oznacza umowę o pracę, artykuły umowy o pracę lub inne podobne ustalenia bądź każdą inną umowę regulującą warunki życia i pracy rybaka na pokładzie statku rybackiego;
- (h) *statek rybacki lub statek* oznacza każdy statek lub łódź dowolnego rodzaju pływające pod banderą państwa członkowskiego lub zarejestrowane pod pełną jurysdykcją państwa członkowskiego, bez względu na formę własności, wykorzystywane lub przeznaczone na potrzeby połowów komercyjnych;
- (i) *długość (L)* jest przyjmowana jako 96 % całkowitej długości mierzonej w płaszczyźnie wodnicy na wysokości równej 85 % najmniejszej wysokości bocznej mierzonej od górnej krawędzi stępki lub jako długość mierzona w płaszczyźnie wodnicy od przedniej krawędzi dziobnicy do osi trzonu sterowego na wodnicy, jeżeli ta wartość jest większa; na statkach z przegłębieniem konstrukcyjnym długość tę mierzy się w płaszczyźnie równoległej do wodnicy konstrukcyjnej;
- (j) *długość między pionami (LBP)* oznacza odległość między przednim a tylnym pionem; przedni pion jest równoległy do przedniej krawędzi dziobnicy w płaszczyźnie wodnicy, na której mierzona jest długość (L); tylny pion jest równoległy do osi trzonu sterowego na tej wodnicy;
- (k) *szypier* oznacza rybaka sprawującego dowództwo na statku rybackim;
- (l) *szużby rekrutacji i pośrednictwa pracy* oznaczają jakakolwiek osobę, firmę, instytucję, *agencję lub inną organizację sektora publicznego lub prywatnego*, która zajmuje się rekrutacją rybaków w imieniu właścicieli statków rybackich lub pośrednictwem między rybakami a właścicielami statków rybackich;
- (m) *prywatna agencja zatrudnienia* oznacza jakakolwiek osobę, firmę, instytucję, *agencję lub inną organizację sektora prywatnego* zajmującą się zatrudnianiem lub angażowaniem rybaków w celu udostępnienia ich usług właścicielom statków rybackich, którzy wyznaczają im zadania i nadzorują realizację tych zadań.

ZAKRES

Artykuł 2

1. O ile niniejsza umowa nie stanowi inaczej, ma ona zastosowanie do:
 - (a) wszystkich rybaków pracujących w jakimkolwiek charakterze na podstawie umowy o pracę lub na podstawie stosunku pracy na wszystkich statkach rybackich biorących udział w połowach komercyjnych;
 - (b) wszystkich pozostałych rybaków obecnych na tym samym statku oraz do rybaków, o których mowa w lit. a), w celu zapewnienia ochrony ogólnego bezpieczeństwa i zdrowia.
2. W przypadku gdy trudno stwierdzić, czy dany statek bierze udział w połowach komercyjnych, jest to ustalane przez właściwy organ po odbyciu konsultacji.
3. Po odbyciu konsultacji każde państwo członkowskie ma prawo w całości lub w części rozszerzyć zakres ochrony przewidzianej w niniejszej umowie dla rybaków pracujących na statkach o długości równej 24 m i większej na rybaków pracujących na statkach o długości mniejszej niż 24 m.

Artykuł 3

1. Jeżeli stosowanie niniejszej umowy rodzić będzie istotne problemy w odniesieniu do poszczególnych warunków służby danych rybaków lub działalności danych statków rybackich, państwo członkowskie może z przyczyn obiektywnych, po odbyciu konsultacji, wyłączyć ograniczone kategorie rybaków lub statków rybackich z obowiązku spełniania wymogów niniejszej umowy lub jej niektórych postanowień.
2. W przypadku wyłączeń na podstawie powyższego ustępu właściwy organ podejmuje w stosownych przypadkach działania mające na celu stopniowe rozszerzenie zakresu wymogów niniejszej umowy na wszystkie kategorie rybaków lub statków rybackich w ciągu maksymalnie pięciu lat od momentu wejścia w życie niniejszej umowy.
3. Stosowanie niniejszego artykułu w żadnym wypadku nie stanowi podstaw uzasadnienia obniżenia ogólnego poziomu ochrony pracowników w obszarach objętych prawem Unii w momencie wejścia w życie niniejszej umowy.

Artykuł 4

Niniejsza umowa nie ma żadnego wpływu na przepisy prawa, orzeczenia, zwyczaje czy jakiegokolwiek umowy między właścicielami statków rybackich a rybakami, które zapewniają warunki korzystniejsze dla rybaków niż te zawarte w niniejszej umowie.

CZĘŚĆ 2

ZASADY OGÓLNE

OBOWIĄZKI WŁAŚCICIELI STATKÓW RYBACKICH, SZYPRÓW ORAZ RYBAKÓW

Artykuł 5

1. Niniejszy artykuł stosuje się, nie naruszając przepisów dyrektywy 93/103/WE.
2. Właściciel statku rybackiego ponosi całkowitą odpowiedzialność za zapewnienie szyprów środków i zaplecza niezbędnych w celu spełnienia obowiązków wynikających z niniejszej umowy.
3. W celu zapewnienia bezpieczeństwa rybaków na pokładzie oraz bezpiecznej eksploatacji statku obowiązki szypra obejmują między innymi:
 - (a) sprawowanie odpowiedniego nadzoru oraz zapewnienie, aby rybacy w miarę możliwości pracowali w najlepszych warunkach bezpieczeństwa i zdrowia;
 - (b) zarządzanie pracą rybaków z poszanowaniem bezpieczeństwa i zdrowia, łącznie z zapobieganiem zmęczeniu;
 - (c) umożliwianie szkolenia przyczyniającego się do podnoszenia poziomu świadomości z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy na pokładzie statku; oraz
 - (d) zapewnianie zgodności z normami bezpieczeństwa nawigacji, pełnienia wacht i dobrej praktyki morskiej.

4. Właściciel statku rybackiego nie może zabronić szyprowi podjęcia jakiejkolwiek decyzji, która w jego profesjonalnej ocenie jest niezbędna do ochrony bezpieczeństwa rybaków pracujących na pokładzie tego statku lub do ochrony statku oraz do bezpiecznej nawigacji i eksploatacji statku.

5. Rybacy mają obowiązek stosowania się do zgodnych z prawem poleceń szypra oraz obowiązujących zasad zdrowia i bezpieczeństwa.

CZĘŚĆ 3

MINIMALNE WYMOGI DOTYCZĄCE PRACY NA STATKACH RYBACKICH

MINIMALNY WIEK

Artykuł 6

1. Niniejszy artykuł stosuje się, nie naruszając przepisów dyrektywy 94/33/WE.
2. Minimalny wiek zatrudnienia na statku rybackim wynosi 16 lat, pod warunkiem że dana młoda osoba nie podlega już obowiązkowi szkolnemu w pełnym wymiarze zgodnie z przepisami prawa krajowego. Właściwy organ może jednak obniżyć ten wiek do 15 lat dla osób niepodlegających obowiązkowi szkolnemu zgodnie z przepisami krajowymi oraz dla osób odbywających szkolenie zawodowe w zakresie rybołówstwa.
3. Zgodnie z przepisami prawa krajowego i praktyką krajową właściwy organ może zezwolić osobom w wieku 15 lat na wykonywanie lekkich prac w okresie wakacji i ferii szkolnych. W takich przypadkach określi on w drodze konsultacji dozwolone rodzaje prac oraz warunki, w jakich prace te mają być wykonywane, a także wymagany czas odpoczynku.
4. Minimalny wiek dla wykonywania prac na pokładzie statków rybackich, których charakter lub warunki wykonywania mogłyby niekorzystnie wpłynąć na zdrowie, bezpieczeństwo, rozwój fizyczny, psychiczny lub społeczny, edukację lub morale osób młodych, nie jest niższy niż 18 lat.
5. Rodzaje prac, do których ma zastosowanie ustęp 4 niniejszego artykułu, są ustalane w ramach krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych lub przez właściwy organ w drodze konsultacji, z uwzględnieniem ryzyka, jakie niosą ze sobą te prace, oraz obowiązujących standardów międzynarodowych.
6. Wykonywanie prac, o których mowa w ustępie 4 niniejszego artykułu, od 16 roku życia, o ile osoba młoda nie podlega już obowiązkowi szkolnemu w pełnym wymiarze na podstawie przepisów prawa krajowego, może być dozwolone w drodze krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych lub w drodze decyzji właściwego organu po konsultacjach, pod warunkiem że zdrowie, bezpieczeństwo, rozwój fizyczny, psychiczny i społeczny, edukacja oraz morale tych osób młodych będą w pełni chronione i że otrzymają one szczegółowe instrukcje lub odbędą szkolenie zawodowe oraz przejdą podstawowe szkolenie dotyczące bezpieczeństwa przed wyjściem w morze. Przestrzega się wymogów przewidzianych w art. 7 ust. 3 dyrektywy 94/33/WE.
7. Zatrudnianie rybaków poniżej 18 roku życia do pracy nocnej jest zabronione. Na potrzeby niniejszego artykułu „noc” definiowana jest zgodnie z prawem krajowym i przyjętą praktyką. Obejmuje ona okres co najmniej dziewięciu godzin, rozpoczynający się nie później niż o północy i kończący się nie wcześniej niż o godz. 5:00. Właściwy organ może wprowadzić wyjątek od obowiązku ścisłego przestrzegania ograniczeń dotyczących pracy nocnej osób młodych, pod warunkiem że spełniono wymogi określone w art. 9 dyrektywy 94/33/WE, jeżeli:
 - (a) zakłócone zostałyby skuteczne szkolenie zainteresowanych rybaków zgodnie z ustalonym programem i harmonogramem; lub
 - (b) specyficzny charakter pracy lub uznany program szkolenia przewiduje, że rybacy objęci wspomnianym wyjątkiem wykonują pracę nocną, a organ w drodze konsultacji ustala, iż nie będzie to miało negatywnego wpływu na ich zdrowie lub samopoczucie.
8. Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają obowiązków ciążących na państwie członkowskim, wynikających z ratyfikacji jakiejkolwiek innej międzynarodowej konwencji pracy gwarantującej warunki zapewniające większą ochronę młodych rybaków, o których mowa w niniejszym artykule.

BADANIA LEKARSKIE

Artykuł 7

1. Żaden rybak nie może wykonywać pracy na statku rybackim bez ważnego zaświadczenia lekarskiego o zdolności do wykonywania swoich obowiązków.
2. Właściwy organ po przeprowadzeniu konsultacji może ustanowić odstępstwa od stosowania ust. 1 niniejszego artykułu, uwzględniając kwestie bezpieczeństwa i zdrowia rybaków, wielkość statku, dostępność pomocy medycznej i sposobów ewakuacji, długość rejsu oraz obszar i rodzaj połowów.
3. Odstępstwa, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, nie mają zastosowania do rybaków pracujących na statkach rybackich o długości co najmniej 24 m lub pozostających zazwyczaj na morzu przez dłużej niż trzy dni. W wyjątkowych przypadkach właściwy organ może zezwolić rybakowi na pracę na takim statku przez pewien ograniczony i ustalony okres do momentu uzyskania zaświadczenia lekarskiego, pod warunkiem że rybak posiada poprzednie zaświadczenie, które niedawno wygasło.

Artykuł 8

Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki dotyczące:

- (a) charakteru badań lekarskich;
- (b) formy i treści zaświadczeń lekarskich;
- (c) wydawania zaświadczeń lekarskich przez dyplomowanego lekarza lub w przypadku zaświadczeń dotyczących wyłącznie wzroku, przez osobę uznaną przez właściwy organ za odpowiednio wykwalifikowaną do wydawania tego typu zaświadczeń. Przy wydawaniu profesjonalnych opinii osoby te korzystają z pełnej niezależności;
- (d) częstotliwości przeprowadzania badań lekarskich i okresu ważności zaświadczeń lekarskich;
- (e) prawa do poddania się kolejnemu wiążącemu badaniu przeprowadzonemu przez niezależnego przedstawiciela zawodu medycznego wyznaczonego przez państwo członkowskie jako biegłego
 - (i) w przypadku gdy danej osobie odmówiono wydania zaświadczenia lub nałożono na nią ograniczenia dotyczące zakresu wykonywanej pracy;
 - (ii) w przypadku gdy osoba podczas badania zaznaczyła, że uważa się za nieodpowiednią do wykonywania swoich obowiązków na pokładzie statku rybackiego, a lekarz orzecznik mimo to wyda zaświadczenie lekarskie potwierdzające zdolność danej osoby do wykonywania jej obowiązków na pokładzie statku rybackiego;
 - (iii) w przypadku gdy danej osobie odmówiono wydania zaświadczenia lub nałożono na nią ograniczenia dotyczące zakresu wykonywanej pracy, jeżeli ustanie przyczyna odmowy o charakterze medycznym;
- (f) innych istotnych wymogów.

Artykuł 9

Jako uzupełnienie minimalnych wymogów wymienionych w art. 7 i 8 na statkach rybackich o długości co najmniej 24 m lub pozostających zazwyczaj na morzu przez dłużej niż trzy dni:

- (a) zaświadczenie lekarskie rybaka zawiera co najmniej następujące informacje:
 - (i) stan wzroku i słuchu danego rybaka oceniany jest jako odpowiedni do wykonywania przez niego obowiązków na statku, oraz
 - (ii) rybak nie cierpi na żadną dolegliwość, która podczas wykonywania pracy na morzu może ulec zaostreniu lub skutkować niezdolnością rybaka do służby, lub zagrażać zdrowiu lub bezpieczeństwu innych osób na pokładzie;
- (b) zaświadczenie lekarskie jest ważne maksymalnie przez okres dwóch lat, chyba że rybak nie ukończył 18 roku życia – wtedy maksymalny okres ważności zaświadczenia wynosi jeden rok;
- (c) jeżeli okres ważności zaświadczenia upłynie podczas pobytu rybaka na morzu, zaświadczenie zachowuje ważność do końca takiego rejsu.

CZĘŚĆ 4

WARUNKI SŁUŻBY

OBSADA

Artykuł 10

1. Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki, w których od właścicieli statków pływających pod jego banderą lub zarejestrowanych pod jego pełną jurysdykcją wymaga się zapewnienia dostatecznej liczebności załóg statków gwarantującej bezpieczną nawigację i eksploatację statku dowodzonego przez wykwalifikowanego szypra.
2. Jako uzupełnienie wymogów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu właściwy organ ustala dla statków rybackich o długości co najmniej 24 m minimalną liczbę członków załogi umożliwiającą bezpieczną nawigację statku, określając wymaganą liczbę i kwalifikacje rybaków.
3. Właściwy organ po odbyciu konsultacji może określić wymogi alternatywne wobec wymogów określonych w ust. 2 niniejszego artykułu. Państwo członkowskie upewnia się jednak, czy takie wymogi alternatywne:
 - (a) prowadzą do osiągnięcia ogólnego celu niniejszego artykułu i poniższego art. 11;
 - (b) nadają skutek ust. 2 niniejszego artykułu; oraz
 - (c) czy nie zagrażają bezpieczeństwu i zdrowiu rybaków.

GODZINY PRACY I GODZINY ODPOCZYNKU

Artykuł 11

1. (a) Artykuły 3–6 włącznie, art. 8 i art. 21 dyrektywy 2003/88/WE nie mają zastosowania do rybaków objętych zakresem niniejszej umowy.
 - (b) Każde państwo członkowskie przyjmuje jednak przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki, w których od właścicieli statków pływających pod jego banderą wymaga się zapewnienia rybakom odpowiedniego odpoczynku oraz średniego czasu pracy ograniczonego do 48 godzin tygodniowo obliczonych w okresie odniesienia nieprzekraczającym 12 miesięcy.
2. (a) W ramach ograniczeń określonych w ust. 1 lit. b) i w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu każde państwo członkowskie po odbyciu konsultacji podejmuje niezbędne działania w celu zapewnienia, aby zgodnie z potrzebą zagwarantowania ochrony bezpieczeństwa i zdrowia rybaków oraz w celu ograniczenia zmęczenia:
 - (i) wymiar czasu pracy był ograniczony do maksymalnego wymiaru czasu pracy, którego w danym okresie się nie przekracza; lub
 - (ii) w ramach danego okresu przewidziany był minimalny wymiar odpoczynku.
- (b) Maksymalny wymiar czasu pracy lub minimalny wymiar odpoczynku są określone w przepisach ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych bądź w układach zbiorowych lub porozumieniach zawartych między partnerami społecznymi.
3. Ograniczeniem wymiaru czasu pracy lub odpoczynku jest:
 - (a) maksymalny wymiar czasu pracy, który nie przekracza:
 - (i) 14 godzin w jakimkolwiek okresie dobowym, oraz
 - (ii) 72 godzin w każdym okresie siedmiodniowym;lub
 - (b) minimalny wymiar odpoczynku, który nie może być krótszy niż:
 - (i) dziesięć godzin w każdym okresie dobowym; oraz
 - (ii) 77 godzin w każdym okresie siedmiodniowym.
4. Godziny odpoczynku mogą być podzielone najwyżej na dwie części, spośród których jedna musi wynosić co najmniej sześć godzin, a przerwa między dwoma następującymi po sobie okresami odpoczynku nie może przekraczać 14 godzin.

5. Zgodnie z ogólnymi zasadami ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników oraz z przyczyn obiektywnych lub technicznych lub dotyczących organizacji pracy państw członkowskie mogą zezwolić na wyjątki, łącznie z ustanowieniem okresów odniesienia, od poziomów określonych w ust. 1 lit. b) oraz ust. 3 i 4. Wyjątki te jak najdokładniej spełniają ustanowione normy, ale mogą uwzględniać częstsze lub dłuższe okresy urlopu lub przyznanie rybakom urlopu wyrównawczego.

Takie wyjątki mogą być określone za pomocą:

- (a) przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, pod warunkiem że odbyły się konsultacje i dołożono starań, aby wykorzystać wszelkie odpowiednie formy dialogu społecznego; lub
- (b) układów zbiorowych lub porozumień między partnerami społecznymi.

6. Jeżeli wyjątki zawarte w ust. 5 są dozwolone w granicach określonych w ust. 3, dany rybak otrzymuje wyrównawczy okres odpoczynku najszybciej, jak to możliwe.

7. Żadnego przepisu niniejszego artykułu nie uznaje się za naruszenie prawa szypra statku do wymagania od rybaka, by pracował dłużej, gdy jest to konieczne, aby zapewnić bezpośrednie bezpieczeństwo statku, osób na pokładzie lub połowu lub też w celu udzielenia pomocy innym łodziom, statkom lub osobom znajdującym się w stanie zagrożenia na morzu. Szyper może zatem zawiesić harmonogram godzin odpoczynku i wymagać od rybaka przepracowania niezbędnych godzin pracy do czasu przywrócenia normalnej sytuacji. Po przywróceniu normalnej sytuacji, jak tylko będzie to możliwe, szyper zapewnia odpowiedni okres odpoczynku rybakom, którzy wykonywali pracę w zaplanowanym okresie odpoczynku.

8. Każde państwo członkowskie może postanowić, że rybacy na pokładzie statków rybackich pływających pod jego banderą lub zarejestrowanych pod jego pełną jurysdykcją, w odniesieniu do których w przepisach lub praktykach krajowych wskazano, że statki te nie mogą funkcjonować w konkretnym okresie w ciągu roku kalendarzowego przekraczającym jeden miesiąc, biorą urlop coroczny w tym okresie zgodnie z art. 7 dyrektywy 2003/88/WE.

LISTA ZAŁOGI

Artykuł 12

Każdy statek rybacki ma listę załogi, której egzemplarz przedkłada się upoważnionym osobom na lądzie przed wypłynięciem statku lub przekazuje na ląd niezwłocznie po wypłynięciu statku. Właściwy organ określa, komu i kiedy, a także w jakim celu lub celach, należy takie informacje przedstawić.

UMOWA RYBAKA O PRACĘ

Artykuł 13

Artykuły 14–18 włącznie stosuje się, nie naruszając przepisów dyrektywy 91/533/EWG.

Artykuł 14

Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki:

- (a) na mocy których wymaga się, aby rybacy zatrudnieni na statkach pływających pod jego banderą lub zarejestrowanych pod jego pełną jurysdykcją byli objęci ochroną w postaci umowy o pracę, która jest dla nich zrozumiała i zgodna z postanowieniami niniejszej umowy; oraz
- (b) dokładnie określających minimum informacji, jakie mają być zawarte w umowach rybaków o pracę zgodnie z postanowieniami zawartymi w załączniku I do niniejszej umowy.

Artykuł 15

Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki dotyczące:

- (a) procedur, które zapewniają rybakowi możliwość weryfikacji warunków jego umowy o pracę przed jej zawarciem i zasięgania porad na ten temat;
- (b) w stosownych przypadkach prowadzenia rejestru dotyczącego pracy rybaka na podstawie takiej umowy; oraz
- (c) środków rozstrzygania sporów związanych z umową rybaka o pracę.

Artykuł 16

Umowa rybaka o pracę, której egzemplarz przekazuje się rybakowi, jest przechowywana na pokładzie statku i jest dostępna dla rybaka oraz, zgodnie z przepisami krajowymi i praktyką krajową, dla innych zainteresowanych stron na ich wniosek.

Artykuł 17

Artykuły 14–16 oraz załącznik I do niniejszej umowy nie mają zastosowania do właściciela statku rybackiego, który również samodzielnie eksploatuje statek.

Artykuł 18

Właściciel statku rybackiego ma obowiązek zapewnić, aby każdy rybak posiadał umowę rybaka o pracę, która została sporządzona na piśmie i podpisana przez wszystkie strony tej umowy oraz która zapewnia rybakowi godziwe warunki pracy i życia na statku, zgodnie z wymogami niniejszej umowy.

REPATRIACJA

Artykuł 19

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby rybacy na statku rybackim pływającym pod jego banderą lub zarejestrowanym pod jego pełną jurysdykcją oraz wpływającym do zagranicznego portu byli uprawnieni do repatriacji w przypadku wygaśnięcia umowy rybaka o pracę lub wypowiedzenia jej z uzasadnionych powodów przez co najmniej jedną ze stron tej umowy lub też w przypadku, gdy rybak nie jest w stanie dalej wypełniać swoich obowiązków wymaganych na mocy umowy rybaka o pracę bądź gdy nie można oczekiwać, że będzie je wypełniał w określonych okolicznościach. Ma to również zastosowanie do rybaków z takiego statku, którzy są z tego samego powodu przenoszeni ze statku do portu zagranicznego.
2. Koszt repatriacji, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, ponosi właściciel statku rybackiego, chyba że zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub innymi środkami ustalono, że rybak poważnie naruszył obowiązki wynikające z jego umowy o pracę.
3. Państwa członkowskie określają w drodze przepisów ustawowych, wykonawczych lub innych środków dokładne okoliczności, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, upoważniające rybaka do repatriacji, maksymalną długość okresów służby na pokładzie, po których rybak ma prawo do repatriacji, oraz miejsc, do których rybak może być repatriowany.
4. Jeżeli właściciel statku rybackiego nie zapewni repatriacji, o której mowa w niniejszym artykule, państwo członkowskie, pod którego banderą pływa statek, ma obowiązek zorganizować repatriację danego rybaka i jest uprawnione do odzyskania poniesionych z tego tytułu kosztów od właściciela statku rybackiego.
5. Krajowe przepisy ustawowe i wykonawcze nie naruszają prawa właściciela statku rybackiego do odzyskania kosztów repatriacji na podstawie ustaleń umownych z osobami trzecimi.

USŁUGI W ZAKRESIE RYNKU PRACY ŚWIADCZONE PRZEZ PODMIOTY PRYWATNE

Artykuł 20

1. Niniejszy artykuł stosuje się, nie naruszając przepisów dyrektywy 2008/104/WE.
2. Do celów niniejszego artykułu usługi w zakresie rynku pracy świadczone przez podmioty prywatne obejmują rekrutację i pośrednictwo pracy w sektorze prywatnym oraz usługi prywatnych agencji zatrudnienia.
3. Państwo członkowskie:
 - (a) zakazuje podmiotom prywatnym świadczącym usługi w zakresie rynku pracy stosowania środków, mechanizmów lub list mających na celu uniemożliwienie rybakom podjęcia pracy; oraz
 - (b) wymaga, aby rybak nie ponosił – bezpośrednio ani pośrednio, w całości ani w części – żadnych opłat ani innych kosztów związanych z usługami w zakresie rynku pracy świadczonymi przez podmioty prywatne.

4. Żadne postanowienia niniejszego artykułu nie uniemożliwiają jakiegokolwiek państwu członkowskiemu, które ratyfikowało konwencję nr 188, wykonywania prawa, jakie państwo to może posiadać, do delegowania pewnych obowiązków wynikających z konwencji nr 188 do prywatnych agencji zatrudnienia, z zachowaniem ograniczeń określonych w tej konwencji.

CZĘŚĆ 5

BEZPIECZEŃSTWO I HIGIENA PRACY

WYŻYWIENIE I ZAKWATEROWANIE

Artykuł 21

1. Artykuły 22–25 włącznie stosuje się, nie naruszając przepisów dyrektywy 93/103/WE.
2. Przestrzega się krajowych przepisów wykonujących art. 22–25 z należyтым uwzględnieniem higieny i ogólnych bezpiecznych, zdrowych i komfortowych warunków.

Artykuł 22

Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki dotyczące pomieszczeń załogi, żywienia i wody pitnej na pokładzie w odniesieniu do statków rybackich pływających pod jego banderą lub zarejestrowanych pod jego pełną jurysdykcją.

Artykuł 23

Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki, na mocy których wymaga się zapewnienia, aby pomieszczenia załogi na statku rybackim pływającym pod jego banderą lub zarejestrowanym pod jego pełną jurysdykcją miały właściwe wymiary i odznaczały się odpowiednią jakością oraz by były odpowiednio wyposażone na potrzeby obsługi statku i pod kątem czasu pobytu rybaków na jego pokładzie. W stosownych przypadkach środki takie dotyczą w szczególności następujących kwestii:

- (a) zatwierdzania planów budowy lub modyfikacji statków rybackich pod kątem zakwaterowania załogi;
- (b) utrzymania pomieszczeń załogi i kambuza;
- (c) wentylacji, ogrzewania, chłodzenia i oświetlenia;
- (d) ograniczenia nadmiernego hałasu i drgań;
- (e) lokalizacji, wymiarów, materiałów konstrukcyjnych, urządzenia i wyposażenia kajut, mes i innych pomieszczeń załogi;
- (f) urządzeń sanitarnych, w tym toalet i umywalni, oraz wystarczającej ilości ciepłej i zimnej wody; oraz
- (g) procedur reagowania na skargi dotyczące zakwaterowania niespełniającego wymogów niniejszej umowy.

Artykuł 24

Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki, na mocy których wymaga się, aby:

- (a) żywność przewożona i podawana na statku miała odpowiednią wartość odżywczą i jakość oraz była podawana w odpowiedniej ilości;
- (b) woda pitna była odpowiedniej jakości oraz była podawana w odpowiedniej ilości; oraz
- (c) właściciel statku rybackiego zapewniał rybakowi żywność i wodę bezpłatnie; na mocy krajowych przepisów ustawowych i wykonawczych koszt ten można jednak odzyskać jako koszt operacyjny, jeżeli tak stanowi układ zbiorowy regulujący udziałowy system wynagradzania lub umowa rybaka o pracę.

Artykuł 25

Przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki, które państwo członkowskie ma przyjąć zgodnie z art. 22–24 włącznie, skutkują pełnym wejściem w życie załącznika II do niniejszej umowy.

OCHRONA ZDROWIA I OPIEKA MEDYCZNA

OCHRONA W RAZIE CHOROBY, URAZU LUB ŚMIERCI W ZWIĄZKU Z WYKONYWANĄ PRACĄ

Artykuł 26

Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki, na mocy których wymaga się, aby rybak na pokładzie statku rybackiego pływającego pod banderą tego państwa lub zarejestrowanego pod jego pełną jurysdykcją:

- (a) miał prawo do opieki medycznej na łądzie oraz prawo do szybkiego transportu na ląd w celu leczenia w przypadku poważnych urazów lub choroby;
- (b) był objęty ochroną zdrowia i opieką medyczną zapewnioną przez właściciela statku rybackiego, gdy przebywa
 - (i) na pokładzie lub
 - (ii) na łądzie w porcie poza granicami państwa odpowiedzialnego za ochronę rybaka w zakresie zabezpieczenia społecznego; oraz
- (c) w przypadku choroby lub urazu w związku z wykonywaną pracą nadal miał dostęp do odpowiedniej opieki medycznej, zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub z praktyką krajową.

Artykuł 27

Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki, na mocy których wymaga się, aby ochrona zdrowia i opieka medyczna, o których mowa w art. 26 lit. b):

- (a) podlegały obowiązującym przepisom dyrektywy 92/29/EWG i przepisom poniższego art. 28, jeżeli rybak znajduje się na pokładzie statku; oraz
- (b) obejmowały usługi medyczne oraz powiązaną pomoc i wsparcie materialne podczas świadczenia usług medycznych, jeżeli rybak przebywa na łądzie w porcie poza granicami państwa odpowiedzialnego za ochronę rybaka w zakresie zabezpieczenia społecznego.

Artykuł 28

Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki, na mocy których wymaga się, aby:

- (a) jako uzupełnienie wymogów określonych w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 92/29/EWG produkty lecznicze i sprzęt medyczny, które mają znajdować się na pokładzie statku rybackiego, były również zależne od obszaru działania;
- (b) jako uzupełnienie wymogów określonych w art. 5 ust. 3 dyrektywy 92/29/EWG, zapewniane specjalne szkolenie rybaków uwzględniało również liczbę rybaków na pokładzie, obszar działania i długość rejsu;
- (c) wskazówki przewidziane w art. 5 ust. 1 dyrektywy 92/29/EWG były sporządzane w języku i formacie zrozumiałym dla odbywającego szkolenie rybaka, o którym mowa w lit. b) niniejszego artykułu;
- (d) konsultacje medyczne, o których mowa w art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/29/EWG, były również dostępne za pomocą łączności satelitarnej oraz aby statki rybackie pływające pod banderą danego państwa lub zarejestrowane pod jego pełną jurysdykcją do celów odbycia takich konsultacji były wyposażone w sprzęt niezbędny do łączności radiowej lub satelitarnej; oraz
- (e) statki rybackie pływające pod banderą danego państwa lub zarejestrowane pod jego pełną jurysdykcją miały na pokładzie poradnik medyczny przyjęty lub zatwierdzony przez właściwy organ lub przynajmniej ostatnie wydanie *Międzynarodowego Przewodnika Medycznego dla Statków*.

Artykuł 29

Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki, na mocy których wymaga się, aby:

- (a) opieka medyczna przewidziana w art. 26 lit. b), a następnie w art. 28, była rybakowi zapewniona bezpłatnie, w zakresie zgodnym z krajowymi przepisami oraz praktyką państwa członkowskiego; oraz aby
- (b) do czasu repatriacji rybaka właściciel statku rybackiego pokrył koszty opieki medycznej, z których rybak jest zwolniony na mocy lit. a) niniejszego artykułu, w zakresie, w jakim państwo odpowiedzialne za ochronę rybaka pod względem zabezpieczenia społecznego nie pokrywa tych kosztów w ramach swojego systemu zabezpieczenia społecznego; oraz aby

- (c) właściciel statku rybackiego ponosił odpowiedzialność za pokrycie kosztów opieki medycznej, o której mowa w art. 26 lit. c), w zakresie, w jakim państwo odpowiedzialne za ochronę rybaka pod względem zabezpieczenia społecznego nie pokrywa tych kosztów w ramach swojego systemu zabezpieczenia społecznego.

Artykuł 30

W krajowych przepisach ustawowych lub wykonawczych można zezwolić na wyłączenie odpowiedzialności właściciela statku rybackiego za pokrycie kosztów opieki medycznej, o której mowa w art. 29 lit. b) i c), jeżeli uraz nastąpił w innych okolicznościach niż podczas pracy na statku, jeżeli choroba albo ułomność były ukrywane przy zatrudnianiu bądź jeżeli właściciel statku rybackiego wykaże, że uraz lub choroba wynikały z umyślnej winy rybaka.

Artykuł 31

1. Każde państwo członkowskie podejmuje działania na rzecz zapewnienia rybakom ochrony zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub praktyką w razie choroby, urazu lub śmierci w związku z wykonywaną pracą.
2. W przypadku urazu w wyniku wypadku przy pracy lub choroby zawodowej rybak ma dostęp do odpowiedniego odszkodowania zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi.
3. W zakresie, w jakim państwo odpowiedzialne za ochronę rybaka pod względem zabezpieczenia społecznego nie pokrywa ochrony, o której mowa w ust. 1, a następnie ust. 2 niniejszego artykułu, w ramach swojego systemu zabezpieczenia społecznego, odpowiedzialność za ochronę ponosi właściciel statku rybackiego.

Artykuł 32

Biorąc pod uwagę cechy charakterystyczne sektora rybołówstwa, odpowiedzialność finansowa właściciela statku rybackiego w ramach art. 29 i 31 może zostać zapewniona poprzez:

- (a) system ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej właściciela statku rybackiego; lub
- (b) obowiązkowe ubezpieczenie, rekompensaty pracownicze lub inne systemy.

BEZPIECZEŃSTWO I HIGIENA PRACY ORAZ ZAPOBIEGANIE WYPADKOM

Artykuł 33

Artykuły 34–36 włącznie stosuje się, nie naruszając przepisów dyrektywy 89/391/EWG, dyrektywy 92/29/EWG i dyrektywy 93/103/WE.

Artykuł 34

Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub inne środki dotyczące:

- (a) zapobiegania wypadkom przy pracy, chorobom zawodowym i zagrożeniom związanym z pracą na statkach rybackich, w tym oceny ryzyka, zarządzania ryzykiem, szkolenia i instruowania dla rybaków na statku;
- (b) szkolenia rybaków w zakresie obsługi narzędzi połowowych, z których będą korzystać, oraz wiedzy na temat czynności połowowych, które będą wykonywali;
- (c) obowiązków odpowiedniego uwzględniania bezpieczeństwa i zdrowia rybaków poniżej 18 roku życia przez właścicieli statków rybackich, rybaków i inne właściwe osoby;
- (d) zgłaszania wypadków mających miejsce na statkach rybackich pływających pod ich banderą lub zarejestrowanych pod ich pełną jurysdykcją i prowadzenia dochodzeń w sprawie takich wypadków; oraz
- (e) tworzenia wspólnych komisji do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy lub, po odbyciu konsultacji, innych odpowiednich organów.

Artykuł 35

1. Wymogi określone w niniejszym artykule mają zastosowanie do wszystkich statków rybackich, z uwzględnieniem liczby rybaków na pokładzie, obszaru działania i długości rejsu.

2. Właściwy organ:
 - (a) po przeprowadzeniu konsultacji wprowadza wymóg, by właściciel statku ustanowił, zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi, układami zbiorowymi oraz praktyką, procedury obowiązujące na statku mające na celu zapobieganie wypadkom przy pracy, urazom i chorobom, biorąc pod uwagę szczególne zagrożenia i czynniki ryzyka wynikające z pracy na danym statku rybackim; oraz
 - (b) wymaga, aby właścicielom statków rybackich, szyptom, rybakom i innym właściwym osobom zapewniono wystarczające i odpowiednie wskazówki, materiały szkoleniowe lub inne stosowne informacje na temat sposobu oceny ryzyka związanego z bezpieczeństwem i zdrowiem na pokładzie statku rybackiego i zarządzania takim ryzykiem.
3. Właściciele statku rybackiego:
 - (a) zapewniają, aby każdy rybak na statku był wyposażony w odpowiednią odzież ochronną i wyposażenie ochronne;
 - (b) zapewniają podstawowe szkolenie każdego rybaka w zakresie bezpieczeństwa, zatwierdzone przez właściwy organ; oraz
 - (c) zapewniają, aby rybacy byli w wystarczającym i odpowiednim stopniu zaznajomieni z wyposażeniem i jego obsługą, w tym z właściwymi środkami bezpieczeństwa, przed wykorzystaniem sprzętu lub udziałem w takiej obsłudze.

Artykuł 36

Ocena ryzyka w odniesieniu do połowów jest przeprowadzana z udziałem rybaków lub ich przedstawicieli.

CZEŚĆ 6

ZMIANY

Artykuł 37

1. Zastosowanie niniejszej umowy i jej załączników podlega przeglądowi na wniosek którejkolwiek ze stron będących sygnatariuszami niniejszej umowy oraz w wyniku zmian jakichkolwiek postanowień konwencji.
2. Zastosowanie niniejszej umowy podlega przeglądowi i ocenie w dowolnym czasie na wniosek którejkolwiek ze stron będących sygnatariuszami niniejszej umowy oraz w wyniku zmian jakichkolwiek przepisów europejskich, które mogą mieć wpływ na niniejszą umowę.

CZEŚĆ 7

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 38

Strony będące sygnatariuszami niniejszej umowy zawierają ją z zastrzeżeniem, że nie wejdzie ona w życie do czasu wejścia w życie konwencji. Konwencja wchodzi w życie dwanaście miesięcy po dniu, w którym dyrektor generalny Międzynarodowego Biura Pracy zarejestrował ratyfikację dokonaną przez dziesięć państw członkowskich MOP, z których osiem to państwa nadbrzeżne.

NA DOWÓD CZEGO niżej wymienieni złożyli podpisy na niniejszej umowie.

SPORZĄDZONO W Göteborgu w Szwecji dnia dwudziestego pierwszego maja dwa tysiące dwunastego roku.

Javier Garat, przewodniczący Europêche

Giampaolo Buonfiglio, przewodniczący grupy roboczej ds. rybołówstwa COPA-COGECA

Eduardo Chagas, sekretarz generalny Europejskiej Federacji Pracowników Transportu (ETF)

—

ZAŁĄCZNIK I

UMOWA RYBAKA O PRACĘ

Umowa rybaka o pracę zawiera następujące informacje, chyba że określone informacje zostaną uznane za zbędne ze względu na fakt, iż daną kwestię regulują w inny sposób krajowe przepisy ustawowe lub wykonawcze albo w stosownych przypadkach układy zbiorowe pracy:

- (a) nazwisko i imiona rybaka, data urodzenia lub wiek, a także miejsce urodzenia;
- (b) miejsce i datę zawarcia umowy;
- (c) nazwę statku rybackiego lub statków rybackich oraz numer rejestracyjny statku/statków, na którym/których rybak zobowiązuje się podjąć pracę;
- (d) nazwę/nazwisko pracodawcy lub właściciela statku rybackiego lub innej strony umowy zawartej z rybakim;
- (e) podróż lub podróże, jaka lub jakie nastąpią, o ile można to określić w chwili sporządzania umowy;
- (f) charakter, w jakim rybak jest zatrudniony lub zaangażowany;
- (g) jeżeli to możliwe, miejsce i datę stawienia się rybaka na pokładzie w związku z rozpoczęciem pracy;
- (h) aprowizację rybaka, chyba że krajowe przepisy ustawowe lub wykonawcze przewidują inny system;
- (i) wysokość wynagrodzenia lub udziału oraz metodę obliczania takiego udziału, jeżeli wynagrodzenie ma się opierać na takiej zasadzie, lub wysokość wynagrodzenia i udziału oraz metodę obliczania takiego udziału, jeżeli wynagrodzenie ma opierać się na obu połączonych zasadach, a także uzgodnione minimalne wynagrodzenie;
- (j) rozwiązanie umowy i warunki tego rozwiązania, tj.:
 - (i) jeżeli umowa została zawarta na czas określony – datę jej wygaśnięcia;
 - (ii) jeżeli umowa została zawarta na określony rejs – port przeznaczenia i czas, który musi upłynąć od momentu przybycia na miejsce do czasu zakończenia służby przez rybaka;
 - (iii) jeżeli umowa została zawarta na czas nieokreślony – warunki uprawniające każdą ze stron do jej rozwiązania oraz wymagany termin wypowiedzenia, pod warunkiem że taki termin nie jest krótszy dla pracodawcy lub właściciela statku rybackiego albo innej strony umowy z rybakim;
- (k) wymiar płatnego urlopu corocznego lub w stosownych przypadkach sposób obliczenia urlopu;
- (l) zakres, w jakim rybak jest objęty ubezpieczeniem zdrowotnym i zabezpieczeniem społecznym, oraz świadczenia przysługujące w stosownych przypadkach rybakowi ze strony pracodawcy, właściciela statku rybackiego lub innej strony umowy o pracę zawartej z rybakim;
- (m) prawo rybaka do repatriacji;
- (n) w stosownych przypadkach odniesienie do układu zbiorowego;
- (o) najkrótsze dopuszczalne okresy odpoczynku zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub innymi środkami krajowymi; oraz
- (p) inne informacje, które mogą być wymagane na mocy krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych.

ZAŁĄCZNIK II

ZAKWATEROWANIE NA STATKU RYBACKIM

POSTANOWIENIA OGÓLNE

1. Niniejszy załącznik stosuje się, nie naruszając przepisów dyrektywy 92/29/EWG oraz dyrektywy 93/103/WE.
2. Do celów niniejszego załącznika:
 - (a) *umowa* oznacza umowę zawartą przez Generalną Konfederację Spółdzielni Rolniczych przy Unii Europejskiej (COGECA), Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF) i Związek Krajowych Organizacji Przedsiębiorstw Połowowych w Unii Europejskiej (Europêche) w dniu 21 maja 2012 r. w sprawie wdrożenia konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r.;
 - (b) *nowy statek rybacki* oznacza statek, w przypadku którego:
 - (i) umowa w sprawie budowy lub przebudowy została zawarta w dniu lub po dacie wejścia w życie niniejszej umowy; lub
 - (ii) umowa w sprawie budowy lub przebudowy została zawarta przed datą wejścia w życie niniejszej umowy i zostaje zrealizowana co najmniej trzy lata po tej dacie; lub
 - (iii) przy braku umowy w sprawie budowy, w dniu lub po dacie wejścia w życie niniejszej umowy:
 - (a) położona jest stępka lub
 - (b) rozpoczyna się budowa konkretnego statku lub
 - (c) rozpoczął się montaż elementów, których masa stanowi co najmniej 50 ton lub 1 % szacowanej masy wszystkich materiałów budowy, w zależności od tego, która z tych wielkości jest mniejsza;
 - (c) *istniejący statek* oznacza statek, który nie jest nowym statkiem rybackim.
3. Poniższe postanowienia mają zastosowanie do wszystkich nowych pokładowych statków rybackich, z zastrzeżeniem wyłączeń wynikających z art. 3 umowy. Właściwy organ może po uprzedniej konsultacji stosować również wymogi niniejszego załącznika w odniesieniu do istniejących statków, gdy i o ile jest to uzasadnione i możliwe.
4. Właściwy organ po uprzedniej konsultacji może zezwolić na zmiany postanowień niniejszego załącznika w odniesieniu do statków rybackich przebywających zazwyczaj na morzu przez okres krótszy niż 24 godziny, w przypadku gdy rybacy nie mieszkają na statku w porcie. W przypadku takich statków właściwy organ zapewnia, aby rybacy mieli do dyspozycji odpowiednie pomieszczenia wypoczynkowe, sanitarne i przeznaczone do spożywania posiłków.
5. Wymogi dotyczące statków o długości wynoszącej co najmniej 24 m można stosować do statków o długości od 15 do 24 m, w przypadku gdy właściwy organ stwierdzi po przeprowadzeniu konsultacji zasadność i wykonalność takiego rozwiązania.
6. Rybacy pracujący na statkach rybackich, które nie mają odpowiednich pomieszczeń dla załogi ani pomieszczeń sanitarnych, otrzymują zakwaterowanie i dostęp do pomieszczeń na statku macierzystym.
7. Państwa członkowskie mogą rozszerzać wymogi niniejszego załącznika w odniesieniu do hałasu i drgań, wentylacji, ogrzewania i klimatyzacji oraz oświetlenia w zamkniętych miejscach pracy i miejscach wykorzystywanych do magazynowania, jeżeli po uprzedniej konsultacji takie rozwiązanie zostanie uznane za odpowiednie i nie będzie wpływać niekorzystnie na warunki przetwarzania lub pracy lub jakość połowów.

PLANOWANIE I KONTROLA

8. Właściwy organ upewnia się każdorazowo w przypadku nowo wybudowanego statku lub przebudowy pomieszczeń załogi statku, czy statek ten spełnia wymogi niniejszego załącznika. Na tyle, na ile jest to możliwe, właściwy organ wymaga zachowania zgodności z postanowieniami niniejszego załącznika w przypadku istotnej przebudowy pomieszczeń załogi, a w przypadku statku, który zmienia banderę, pod którą pływa, na banderę państwa członkowskiego, wymaga zgodności z wymogami niniejszego załącznika mającymi zastosowanie zgodnie z ust. 3.

9. W przypadkach wymienionych w ust. 8 w odniesieniu do statków o długości co najmniej 24 m wymagane jest przedłożenie szczegółowych planów i informacji dotyczących zakwaterowania do zatwierdzenia przez właściwy organ lub podmiot przez niego upoważniony.
10. W przypadku statków o długości co najmniej 24 m, gdy pomieszczenia załogi statku rybackiego zostały odbudowane lub w znaczny sposób zmienione, właściwy organ przeprowadza inspekcję pomieszczeń pod kątem ich zgodności z wymogami umowy, a w przypadku statku, który zmienia podnoszoną banderę na banderę państwa członkowskiego, pod względem zgodności z wymogami niniejszego załącznika mającymi zastosowanie zgodnie z ust. 3. Właściwy organ może według własnego uznania przeprowadzać dodatkowe inspekcje pomieszczeń załogi.
11. Gdy statek zmienia banderę na banderę państwa członkowskiego lub jest zarejestrowany pod pełną jurysdykcją państwa członkowskiego, przestają obowiązywać wszelkie wymogi alternatywne, jakie właściwy organ państwa niebędącego członkiem UE, pod którego banderą pływał wcześniej ten statek, może przyjąć zgodnie z ust. 15, 39, 47 lub 62 załącznika III do konwencji nr 188.

PROJEKT I BUDOWA

12. Zapewnia się odpowiednią wysokość wszystkich pomieszczeń załogi. W przypadku miejsc, w których rybacy mają pozostawać w pozycji stojącej przez dłuższy okres, minimalna wysokość określana jest przez właściwy organ.
13. W przypadku statków o długości co najmniej 24 m, minimalna dozwolona wysokość wszystkich pomieszczeń, w których konieczny jest pełny i swobodny ruch, nie może być mniejsza niż 200 cm.

Otwory prowadzące do pomieszczeń i pomiędzy nimi

14. Kajuty nie mogą być połączone żadnymi bezpośrednimi otworami z pomieszczeniami ładowni i maszynowni, z wyjątkiem wyjść ewakuacyjnych. W uzasadnionych i możliwych przypadkach unika się umieszczania bezpośrednich otworów łączących kambuzy, magazyny, suszarnie lub pomieszczenia sanitarne ogólnego użytku, o ile przepisy wyraźnie nie stanowią inaczej.
15. W przypadku statków o długości co najmniej 24 m między kajutami i ładowniami, maszynowniami lub kambuzami, magazynami, suszarniami lub pomieszczeniami sanitarnymi ogólnego użytku nie ma żadnych bezpośrednich przejść z wyjątkiem wyjść ewakuacyjnych; ta część grodzi oddzielająca tego rodzaju miejsca od kajut i grodzi zewnętrznych jest wykonana ze stali lub innego zatwierdzonego materiału oraz stanowi wodoszczelną i gazoszczelną przegrodę. Niniejsze postanowienie nie wyklucza możliwości umieszczenia pomieszczeń sanitarnych między dwoma kajutami.

Izolacja

16. Pomieszczenia załogi są odpowiednio izolowane; materiały wykorzystane do budowy grodzi wewnętrznych, paneli i pokryć, jak również podłóg i łączeń nadają się do takiego celu i sprzyjają zapewnieniu zdrowego otoczenia. We wszystkich pomieszczeniach załogi zapewnia się odpowiedni system odwadniający.
17. Stosowane są wszelkie użyteczne środki dla zabezpieczenia pomieszczeń załogi statków rybackich przed muchami i innymi owadami, zwłaszcza, jeśli statki te prowadzą połowy na obszarach, na których występuje duża liczba komarów.
18. Wszystkie pomieszczenia załogi posiadają niezbędne wyjścia awaryjne.

HAŁAS I DRGANIA

19. Ustęp 20 stosuje się, nie naruszając przepisów dyrektywy 2003/10/WE oraz dyrektywy 2002/44/WE.
20. Właściwy organ przyjmuje w odniesieniu do pomieszczeń załogi normy hałasu i drgań, które zapewnią rybakom odpowiednią ochronę przed skutkami takiego hałasu i drgań, w tym przed skutkami zmęczenia spowodowanego hałasem i drganiami.

WENTYLACJA

21. Pomieszczenia załogi są wentylowane stosownie do warunków klimatycznych. System wentylacyjny zapewnia ciągły dopływ powietrza o odpowiednich parametrach zawsze, kiedy rybacy znajdują się na statku.

22. Stosowane są takie rozwiązania konstrukcyjne systemu wentylacji lub inne rozwiązania, aby chronić osoby niepalące przed dymem tytoniowym.
23. Statki o długości co najmniej 24 m są wyposażone w system wentylacji pomieszczeń załogi, który jest sterowany w taki sposób, aby jakość powietrza pozostawała zadowalająca i zapewniony był wystarczający ruch powietrza we wszystkich warunkach pogodowych i klimatycznych. System wentylacyjny działa zawsze, gdy rybacy znajdują się na statku.

OGRZEWANIE I KLIMATYZACJA

24. Pomieszczenia załogi są odpowiednio ogrzewane stosownie do warunków klimatycznych.
25. Statki o długości co najmniej 24 m są odpowiednio ogrzewane za pomocą stosownego systemu grzewczego, z wyjątkiem statków rybackich prowadzących połowy wyłącznie w klimacie tropikalnym. System grzewczy dostarcza ciepło w każdych warunkach w zależności od potrzeby i funkcjonuje podczas pobytu lub pracy rybaków na pokładzie oraz wtedy, gdy wymagają tego warunki.
26. W przypadku statków o długości co najmniej 24 m, z wyjątkiem statków regularnie prowadzących połowy na obszarach, na których warunki klimatyczne i temperatura tego nie wymagają, zapewniona jest klimatyzacja pomieszczeń załogi, mostka kapitańskiego, kabiny radiowej oraz głównej sterowni.

OŚWIETLENIE

27. Wszystkie pomieszczenia załogi posiadają odpowiednie oświetlenie.
28. Wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, poza oświetleniem sztucznym pomieszczenia załogi są oświetlone światłem naturalnym. W przypadku kajut, do których dociera światło naturalne, zapewnia się środki chroniące przed nim.
29. Oprócz normalnego oświetlenia kajuty przy każdej koi znajduje się źródło światła umożliwiające czytanie.
30. W kajutach zapewnione jest oświetlenie awaryjne.
31. Jeżeli statek nie jest wyposażony w awaryjne oświetlenie w mesach, korytarzach i innych miejscach, które są lub mogą być wykorzystywane jako awaryjne drogi ewakuacyjne, wszystkie te przestrzenie posiadają stałe oświetlenie nocne.
32. W przypadku statków o długości co najmniej 24 m oświetlenie w pomieszczeniach załogi spełnia normy ustanowione przez właściwy organ. W każdej części pomieszczeń załogi, w której możliwe jest swobodne poruszanie się, norma dotycząca takiego oświetlenia umożliwia osobie z normalnym wzrokiem co najmniej czytanie zwykłej gazety w bezchmurny dzień.

KAJUTY

Uwagi ogólne

33. W przypadku gdy konstrukcja, wymiary lub przeznaczenie statku na to pozwalają, kajuty są usytuowane w taki sposób, aby zminimalizować skutki ruchu i przyspieszenia, ale w żadnym wypadku nie znajdują się przed grodzią zderzeniową.

Powierzchnia

34. Liczba osób przypadających na jedną kajutę oraz powierzchnia na jedną osobę, z wyłączeniem przestrzeni zajmowanej przez koje i schowki, jest taka, aby rybacy znajdujący się na statku mieli zapewnioną odpowiednią przestrzeń i komfort, z uwzględnieniem eksploatacji statku.
35. W przypadku statków o długości co najmniej 24 m, ale nieprzekraczającej 45 m, powierzchnia przypadająca na jedną osobę w kajucie, z wyłączeniem koi i schowków, nie może być mniejsza niż 1,5 metra kwadratowego.
36. W przypadku statków o długości co najmniej 45 m powierzchnia przypadająca na jedną osobę w kajucie, z wyłączeniem koi i schowków, nie może być mniejsza niż 2 metry kwadratowe.

Liczba osób w kajucie

37. O ile przepisy wyraźnie nie stanowią inaczej, dozwolona liczba osób zajmujących każdą kajutę nie przekracza sześciu.

38. W przypadku statków o długości co najmniej 24 m dozwolona liczba osób zajmujących każdą kajutę nie może być większa niż cztery. Właściwy organ może dopuścić wyjątki od tego wymogu w szczególnych przypadkach, o ile wielkość, rodzaj lub przeznaczenie statku powoduje, że wymóg ten jest nieuzasadniony lub niewykonalny.
39. O ile przepisy wyraźnie nie stanowią inaczej, jeżeli jest to możliwe, oficerowie dysponują oddzielną kajutą lub kajutami.
40. O ile to możliwe, w przypadku statków o długości co najmniej 24 m kajuty oficerów są jednoosobowe i w żadnym wypadku nie ma w nich więcej koi niż dwie. Właściwy organ może dopuścić wyjątki od wymogów określonych w niniejszym ustępie w szczególnych przypadkach, o ile wielkość, rodzaj lub przeznaczenie statku powoduje, że wymogi te są nieuzasadnione lub niewykonalne.

Inne

41. Maksymalna liczba osób zakwaterowanych w kajucie musi być w sposób czytelny i trwały oznaczona w takim miejscu kajuty, w którym jest dobrze widoczna.
42. Zapewniane są indywidualne koje o odpowiednich rozmiarach. Materace są wykonane z właściwych materiałów. W każdej koi zapewnione jest oświetlenie miejscowe.
43. W przypadku statków o długości co najmniej 24 m minimalne wewnętrzne wymiary koi nie są mniejsze niż 198 na 80 centymetrów.
44. Kajuty są rozplanowane i wyposażone w taki sposób, aby zapewnić optymalny komfort osobom z nich korzystającym oraz aby ułatwić utrzymanie porządku. Wyposażenie obejmuje koje, schowki o pojemności wystarczającej do przechowywania odzieży i innych rzeczy osobistych oraz odpowiednią powierzchnię do pisania.
45. W przypadku statków o długości co najmniej 24 m zapewniony jest stolik do pisania oraz krzesło.
46. Kajuty są usytuowane lub wyposażone w taki sposób, aby w miarę możliwości zapewniać odpowiedni poziom prywatności mężczyznom i kobietom.

MESY

47. Mesy są usytuowane możliwie najbliżej kambuza, ale w żadnym wypadku nie znajdują się przed grodzią zderzeniową.
48. Statki są wyposażone w mesy odpowiednio dostosowane do ich eksploatacji. Jeżeli przepisy wyraźnie nie stanowią inaczej, mesy są oddzielone, o ile to możliwe, od kajut.
49. W przypadku statków o długości co najmniej 24 m mesy są oddzielone od kajut.
50. Wymiary i wyposażenie każdej mesy odpowiadają liczbie osób, jaka może z nich korzystać w dowolnym momencie.
51. Statki o długości między pionami (LBP) równej co najmniej 15 m są wyposażone w lodówkę o wystarczającej pojemności i urządzenia do przygotowywania gorących i zimnych napojów; lodówka i urządzenia są cały czas dostępne dla rybaków.

WANNY LUB PRYSZNICE, TOALETY I UMYWALKI

52. Stosownie do eksploatacji statku dla wszystkich osób na pokładzie przewidziane są urządzenia sanitarne, takie jak toalety, umywalki i wanny lub prysznice. Urządzenia te spełniają co najmniej minimalne normy odnoszące się do zdrowia i higieny, jak również uzasadnione normy jakości.
53. Pomieszczenia sanitarne mają właściwości, które uniemożliwiają zanieczyszczenie innych pomieszczeń. Urządzenia sanitarne umożliwiają zachowanie w uzasadnionym stopniu prywatności.
54. Wszyscy rybacy i inne osoby znajdujące się na pokładzie mają dostęp do zimnej i ciepłej wody słodkiej, w ilości umożliwiającej należytą higienę. Właściwy organ może po konsultacji ustanowić minimalną ilość dostępnej wody.

55. Zainstalowane urządzenia sanitarne są wyposażone w wentylację połączoną ze świeżym powietrzem niezależnie od jakiegokolwiek innej części pomieszczeń.
56. Wszystkie powierzchnie w pomieszczeniach sanitarnych są przystosowane do łatwego i skutecznego czyszczenia. Podłogi mają powłokę antypoślizgową.
57. W przypadku statków o długości co najmniej 24 m rybacy, którzy nie zajmują pomieszczeń wyposażonych w urządzenia sanitarne, mają dostęp do co najmniej jednej wanny lub prysznicza, bądź też jednego i drugiego, a także jednej toalety i jednej umywalki na maksymalnie każde cztery osoby.

PRALNIE

58. W razie potrzeby dostępne są urządzenia do prania i suszenia ubrań, biorąc pod uwagę eksploatację statku, w zakresie, w jakim przepisy wyraźnie nie stanowią inaczej.
59. Na statkach o długości co najmniej 24 m dostępne są odpowiednie urządzenia do prania, suszenia i prasowania ubrań.
60. Na statkach o długości co najmniej 45 m dostępne są odpowiednie urządzenia do prania, suszenia i prasowania ubrań w części oddzielonej od kajut, mes i toalet; pomieszczenia te są odpowiednio wentylowane, ogrzewane i wyposażone w sznurki lub inne środki do suszenia ubrań.

POMIESZCZENIA DLA CHORYCH I RANNYCH RYBAKÓW

61. Jako uzupełnienie wymogów określonych w dyrektywie 92/29/EWG ilekroć zajdzie taka potrzeba, zapewniona jest kabina dla chorego lub rannego rybaka.
62. Zamiast wymogów określonych w art. 2 ust. 3 dyrektywy 92/29/EWG zastosowanie mają następujące postanowienia: statki o pojemności rejestrowej brutto (GRT) wynoszącej 500, na których co najmniej 15 rybaków odbywa rejs trwający ponad trzy dni, oraz statki rybackie o długości co najmniej 45 m, niezależnie od wielkości załogi i czasu trwania rejsu, są wyposażone w oddzielną izbę chorych, w której możliwe jest zapewnienie opieki medycznej. Miejsce takie jest odpowiednio wyposażone i utrzymywane w czystości.

INNE POMIESZCZENIA

63. Zapewnione jest miejsce do wieszania ubrań przeciwsturmowych i innego rodzaju środków ochrony indywidualnej poza kajutami, ale w ich bezpośredniej bliskości.

POŚCIEL, SPRZĘT KUCHENNY I INNE

64. Wszyscy rybacy znajdujący się na pokładzie mają zapewnione odpowiednie przybory do jedzenia, pościel i innego rodzaju bieliznę. Koszt bielizny można jednak odzyskać jako koszt operacyjny, jeżeli tak stanowi układ zbiorowy lub umowa rybaka o pracę.

POMIESZCZENIA REKREACYJNE

65. W przypadku statków o długości co najmniej 24 m wszyscy rybacy znajdujący się na pokładzie mają zapewnione odpowiednie pomieszczenia, sprzęt i usługi rekreacyjne. W stosownych przypadkach do zajęć rekreacyjnych można wykorzystać mesy.

SYSTEMY ŁĄCZNOŚCI

66. Wszyscy rybacy na pokładzie mają dostęp do systemów łączności w stopniu, w jakim jest to możliwe, za rozsądną cenę, nieprzekraczającą pełnego kosztu ponieszonego przez właściciela statku rybackiego.

KAMBUZ I POMIESZCZENIA DO PRZECHOWYWANIA ŻYWNOŚCI

67. Na pokładzie dostępny jest sprzęt służący do gotowania. Jeżeli przepisy wyraźnie nie stanowią inaczej, sprzęt ten jest umiejscowiony, o ile to możliwe, w oddzielnym kambuzie.
68. Kambuz lub wydzielona część kuchenna, w przypadku gdy brak jest oddzielnej kuchni, mają odpowiedni rozmiar do swojego przeznaczenia, są dobrze oświetlone i wentylowane, a także odpowiednio wyposażone i utrzymywane.

69. Statki o długości co najmniej 24 m są wyposażone w oddzielny kambuz.
70. Butle z butanem lub propanem wykorzystywane do przygotowywania posiłków w kambuzie są przechowywane na otwartym pokładzie oraz w schowku, który chroni je przed zewnętrznymi źródłami ciepła i uderzeniami.
71. Żywność jest przechowywana w miejscu o odpowiedniej pojemności, suchym, chłodnym i dobrze wentylowanym, aby zapobiec zepsuciu zapasów, oraz, o ile przepisy wyraźnie nie stanowią inaczej, w miarę możliwości zapewnione są urządzenia chłodnicze lub inne urządzenia utrzymujące niską temperaturę.
72. Na statkach o długości między pionami (LBP) równej co najmniej 15 m wykorzystuje się magazyny zapasów żywności i urządzenia chłodnicze lub inne urządzenia utrzymujące niską temperaturę.

ŻYWNOŚĆ I WODA PITNA

73. Ilość żywności i wody pitnej odpowiada liczbie rybaków, jak również okresowi i charakterowi rejsu. Ponadto żywność i woda są odpowiednie pod względem wartości odżywczej, jakości, ilości i różnorodności, z uwzględnieniem zarówno wymagań religijnych danych rybaków, jak również zwyczajów kulturowych związanych z żywnością.
74. Właściwy organ może ustanowić wymagania dotyczące minimalnych norm oraz ilości żywności i wody przewożonych na pokładzie.

CZYSTOŚĆ I WARUNKI MIESZKALNE

75. Pomieszczenia załogi utrzymywane są w czystych warunkach nadających się do mieszkania oraz nie służą do przechowywania przedmiotów i zapasów, które nie stanowią własności osobistej ani nie służą bezpieczeństwu lub ratowaniu osób zamieszkujących te pomieszczenia.
76. Kambuz i urządzenia do przechowywania żywności są utrzymywane w warunkach higienicznych.
77. Odpady są przechowywane w zamkniętych, dobrze uszczelnionych pojemnikach i zawsze usuwane z miejsc, w których znajduje się żywność, gdy tylko zajdzie taka potrzeba.

INSPEKCJE PROWADZONE PRZEZ SZYPRĄ LUB Z JEGO POLECENIA

78. (a) W przypadku statków o długości co najmniej 24 m właściwy organ wymaga częstych inspekcji przeprowadzanych przez szyprę lub z jego polecenia w celu zapewnienia:
 - (i) czystych, odpowiednio przystosowanych do mieszkania i bezpiecznych pomieszczeń załogi, które są utrzymywane w dobrym stanie;
 - (ii) wystarczających zapasów żywności i wody; oraz
 - (iii) aby kambuz i miejsca oraz sprzęt do przechowywania żywności były utrzymywane w dobrym stanie sanitarnym i technicznym.
- (b) Wyniki takich inspekcji oraz działania podejmowane, aby wyeliminować wszelkie zidentyfikowane niedociągnięcia, są rejestrowane i udostępniane do wglądu.

ODSTĘPSTWA

79. Właściwy organ może po konsultacji zezwolić na uchylene przepisów niniejszego załącznika, aby uwzględnić bez dyskryminacji interesy rybaków o odmiennych i odróżniających się zwyczajach religijnych i społecznych, pod warunkiem że uchylene takie nie będą skutkowały warunkami mniej korzystnymi niż te wynikające z zastosowania niniejszego załącznika.
-

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/1969 z dnia 12 września 2016 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 307 z dnia 15 listopada 2016 r.)

Strona 119, załącznik I, pozycja 3A001.g tekstu zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 428/2009:

- zamiast:* „1. maksymalna szybkość narastania prądu włączenia (di/dt) większa niż 30 000 A/ms i napięcie w stanie wyłączenia większe niż 1 100 V; lub
2. maksymalna szybkość narastania prądu włączenia (di/dt) większa niż 2 000 A/ms i spełniające wszystkie poniższe kryteria.”,
- powinno być:* „1. maksymalna szybkość narastania prądu włączenia (di/dt) większa niż 30 000 A/ μ s i napięcie w stanie wyłączenia większe niż 1 100 V; lub
2. maksymalna szybkość narastania prądu włączenia (di/dt) większa niż 2 000 A/ μ s i spełniające wszystkie poniższe kryteria.”.

Strona 163, załącznik I, pozycja 6A003.a.3 tekstu zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 428/2009:

- zamiast:* „a. mechaniczne kamery smugowe o szybkości zapisu powyżej 10 mm/ms;”,
- powinno być:* „a. mechaniczne kamery smugowe o szybkości zapisu powyżej 10 mm/ μ s;”,

Sprostowanie do decyzji nr 1/2016 Wspólnego Komitetu ds. Rolnictwa z dnia 16 listopada 2016 r. dotyczącej zmiany załącznika 10 do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącej handlu produktami rolnymi [2017/51]

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 7 z dnia 12 stycznia 2017 r.)

Strona 21, podpis:

- zamiast:* „Krisztina BENDE”,
- powinno być:* „Josef RENGGLI”.
-

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL